

JOZEF EN DE HERDER.

=====

(Naar een legende van
Selma Lagerlöf.

Het was donkere nacht
De sneeuw lag zo dicht -
En Jozef zocht -
Er was nergens licht.

En Jozef zocht
Het kind had het koud
En Jozef zocht
Nam kolen en hout.

Hij klopte---. Hij klopte ---
Maar niemand riep.
Hij klopte --- Hij klopte ---
Maar iedereen sliep -

Dààr - ver op 't veld
Een vlamvend vuur!
Daar liep Jozef heen --
't Was koud - 't was guur.

De vonken spetterden
Spittende spet.
De takken knetterden
Knitterde knet.

De vlammen laaiden
Hoog in het rond -
De schaapjes lagen
Gevleid op de grond.

En Jozef kwam nader
Geleund op zijn staf.
Daar vlogen de honden
Zo woest op hem af.

Hun haren staken
Stell uit hun huid
Hun bekken wijd open -
Er kwam geen geluid.

Hun scherpe tanden
Flikkerden fel
In 't schijnsel der
Vurige vlammen schel.

Zij wilden jagen
Jozef van 't land
Zij zetten hun tanden
In Jozefs hand.

Maar och! De tanden
Die wilden niet
Die wilden niet bijten
En doen verdriet

Aan Jozef
In de heilige nacht,
De tanden streelden
Jozef zacht.

Zo kwam Jozef nader
Bij het vlammeende vuur,
Daar zag hij de herder
Die keek nijdig en zuur.

"Geef mij wat kolen
Och geef mij wat hout -
Het kind pas geboren
Het kind heeft het koud".

"Neen - neen" - riep de herder
"Dat vuur is van mij -
Je blijft er van af
Of ik smijt met een kei.

Ga weg toch van hier
Ga weg dan toch gauw,
Ik wil het niet geven -
Ik geef niets aan jou."

Maar Jozef bleef staan -
"O wees toch bedacht"
Tot de herder hij sprak -
"It is het Kind dat u wacht."

Toen werd de herder
Zo schrikkelijk kwaad
Hij balde zijn vuisten
Hij rukte aan zijn baard

Hij sloeg met zijn armen
Wild om zich heen
En eindelijk naar Jozef
Hij smeed met een steen.

Maar de steen bleef zweven
Om Jozef rond
Steeds weer - en toen daalde hij
Zacht op de grond.

En Jozef bleef staan -
"O wees toch bedacht,"
Tot de herder hij sprak -
"It is het Kind dat u wacht."

"Nu neem!" zei de herder
"Wat is dat voor nacht
Dat de honden niet bijten -
Dat de steen daalt zacht?"

Toch kun je niet krijgen
Die kolen zo heet
Die branden je handen
Je pakt ze niet beet -

Maar Jozef knielt rustig
Bij de vuurgloed zo heet
En pakt met zijn handen
De kolen beet -

En de kolen - zo is
Het wonder geschied -
Die branden de handen
Van Jozef niet.

Toen is de herder
Dan op gestaan
En is achter Jozef
Aan gegaan.

Zo - als hij het Kind
In 't stalletje vond
Daar lag ook die herder
Geknielt op de grond.

Toen jubelde luid
De Engelenzang.
Verlost is de herder
Voor 't leven lang.

Herkend heeft hij 't Kind
Herkend Onze Heer
Die daalde
Uit hoge Hemelen neer.

-o

L. Mulder - v. Lennep.